

ΤΟ ΑΓΟΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Χρήστος Κηπουρός

ΤΟ ΑΓΟΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Copyright 2007

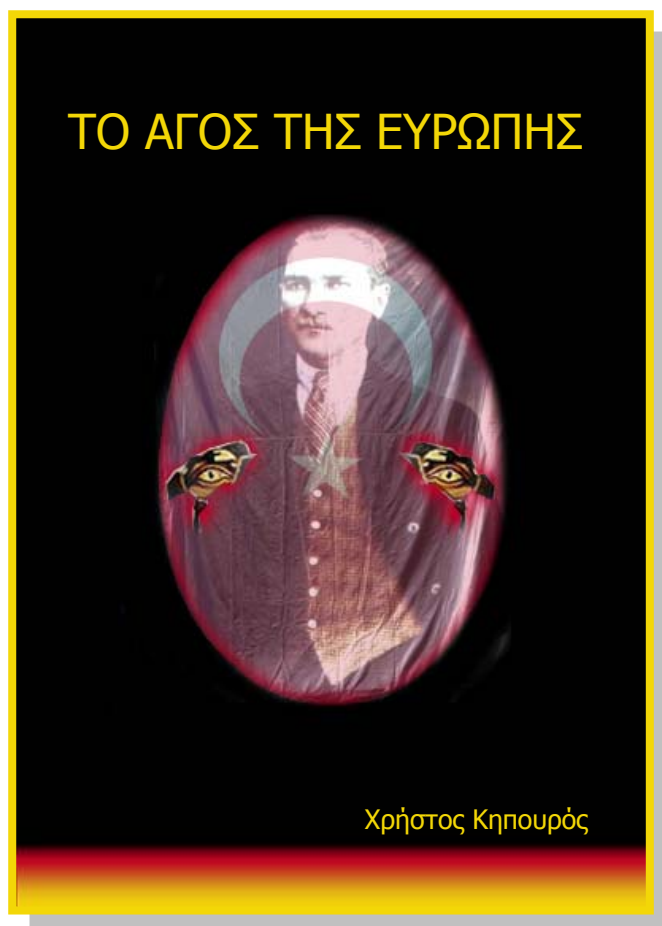
Χρήστος Κηπουρός

Μαυρομιχάλη 13

Διδυμότειχο

xkipuros@otenet.gr

*Εικόνα εξώφυλλου: Σύνθεση συγγραφέα,
Πηγή: Φωτογραφικό Αρχείο του ίδιου,*

Εικόνα εξώφυλλου,

Θράκη Ιανουάριος 2007,

ΤΟ ΑΓΟΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Δήλωση Χρ. Κηπουρού για τη δολοφονία του Αρμένιου δημοσιογράφου Χραντ Ντινκ

Ναι μεν ο «κανόνας» του «διαίρει και βασίλευε» είναι γνωστός από πολύ παλιά, όμως κι η τουρκική του εκδοχή, δεν υπολείπεται. Θα έλεγα μάλιστα ότι προηγείται τόσο ως προς τη χρονική διάρκεια, όσο και ως προς την ένταση. Ο λόγος για το «διαίρει και σουλτάνευε», όταν βέβαια η διαίρεση αυτή δεν γίνεται αφαίρεση ή και εξαφάνιση λαών. Άλλωστε ούτε μια ούτε δύο φορές ο λεγόμενος τουρκισμός όπλισε και εξόπλισε τον έναν υπόδουλο λαό κατά του άλλου. Αυτό είναι κυρίως το κοινό που διακρίνει τις, όχι και λίγες, γενοκτονίες ιστορικών λαών της Ανατολικής Μεσογείου.

Η αυτοκριτική του Οτζαλάν για όσα οι ομοεθνείς του πρόγονοι διέπραξαν σε βάρος άλλων λαών τον τιμά. Αντίθετα δεν τιμά καθόλου το συγκεκριμένο εκείνο τμήμα εκ της Πολιτικής Ελλάδας που δεν ζήτησε συγγνώμη για την πράξη και το υπόλοιπο για την ανοχή της κατάδοσης του Κούρδου ηγέτη. Ούτε καν αποφυλάκιση δεν ζήτησε κανείς. Μια στάση που ναι μεν επιβεβαιώνει προφανώς τον «κανόνα», που έλεγα, αποτελώντας και την πιο μαύρη κηλίδα στην Ελληνική ιστορία, όμως, από την άλλη, έχει μετατρέψει τη χώρα μας σε βαποράκι της γειτονικής, κατά το ταξίδι της προς τη Γηραιά Ήπειρο. Άλλο τώρα αν αυτό δεν θα έχει τελειωμό. Ποια λοιπόν κριτήρια της Κοπεγχάγης, ποια παγωμένα και ξεπαγωμένα κεφάλαια. Μόνο τρυπημένα κεφάλαια.

Δεν αποτελεί κάτι το διαφορετικό η δολοφονία του Αρμένιου δημοσιογράφου Χραντ Ντινκ, με το τουρκικό κράτος να τον σέρνει σε δίκες επειδή μίλησε στο Βερολίνο για την Αρμενική γενοκτονία ή έγραψε την αλήθεια στην εφημερίδα του. Πάντως είτε αποδειχθεί είτε όχι ότι ο φυσικός αυτουργός της δολοφονίας είναι ο εκ Τραπεζούντας 17χρονος, που και οι δικοί του οι ομοεθνείς υπέστησαν πολύμορφες γενοκτονίες, ο κύριος ένοχος είναι ο ηθικός αυτουργός. Δεν μιλώ βέβαια για την κατασκευή τέτοιου ή τις περί βαθέος κράτους αστειότητες αλλά για όλο τον τουρκικό κεμαλισλαμισμό.

Και το ζήτημα φυσικά δεν μπορεί να περιορισθεί στη κοινωνιολογική διάσταση ή και στην ανθρωπολογική, ότι δηλαδή η γειτονική χώρα κουβαλάει ή ότι βαρύνεται με το άγος των γενοκτονιών. Εγώ μιλώ επίσης και για ένα άλλο άγος. Το όνομα ΑΓΟΣ της εφημερίδας που διεύθυνε ο Χραντ Ντινκ, το οποίο στα αρχαία Ελληνικά σημαίνει την ενοχή, το μίasma και την κατάρα που επακολουθεί. Αυτό το άγος επεδίωξαν και πέτυχαν να βγάλουν από τη μέση οι σχεδιαστές του νέου εγκλήματος, προκειμένου να μην ανακαλείται στη μνήμη κανενός η ιστορική όσο και ατιμώρητη ενοχή τους.

Αν ζούσε ο Μπρέχτ θα έλεγε τα ίδια, όπως έκανε μετά την κατάρρευση του φασισμού στην Ευρώπη, που δήθεν συνέβη και με τον τουρκικό ενώ ζει και σουλτανεύει. Θα σύστηνε να μη βιαστούν να πανηγυρίσουν. Εν προκειμένω η Ευρώπη και οι ταγοί της με πιο λίγο ή πιο πολύ άγος ο καθένας για όσα έκαναν ως τώρα υπέρ του, νερώνοντας

το Δημοκρατικό τους κρασί που κατέληξε σκέτο νερό, αν όχι μπατάκι. Θα ξαναέλεγε λοιπόν ο Μπρεχτ σε όλους αυτούς: «ναι μεν η κοιλιά που επί χρόνια επωάζει το αυγό του φιδιού είναι σαπισμένη, όμως εξακολουθεί να παραμένει παραγωγική».

Η Ευρώπη δηλαδή οφείλει να ξαναδεί τις σχέσεις της. Να χειριστεί δε το άγος της με πολιτικό τρόπο. Και εφόσον η καλύτερη αγωγή για τον εκδημοκρατισμό της γείτονος είναι η ίδια η Δημοκρατία, τότε, αντί να θλίβεται και αναπαραγάγει τα της τουρκικής εκδοχής, οφείλει να προωθεί τη Δημοκρατία. Από το Ευρωπαϊκό βραβείο στη μνήμη του Χράντ Ντινκ, έως την απαίτηση για αποφυλάκιση του έγκλειστου στο Ίμραλι.

Θράκη Ιανουάριος 2007,